

Arrest

nr. 233 077 van 25 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 september 2018 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 27 september 2018 om internationale bescherming. Op 29 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 mei 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Maracay in de deelstaat Aragua.

In maart 2017 protesteerde u samen met een groep vrienden voor het eerst tegen het regime. Door uw deelname aan betogingen rolde u in de beweging "la resistencia" ofte "het verzet".

Begin april 2017 werden een aantal vrienden van u die leiders waren van de politieke partij "Accion Democratica" en tevens de organisatoren van het verzet in Maracay, gearresteerd en valselijk beschuldigd van bezit van molotovcocktails en obstructie van openbare wegen. Hierna begonnen u en anderen zich via whatsapp te organiseren en werden er verantwoordelijken aangeduid om mensen in de wijk te mobiliseren. U stelde zich kandidaat om in uw wijk mensen te mobiliseren en ze te vertellen wanneer er manifestaties waren en u kreeg deze functie. In totaal heeft u voor 15 à 20 betogingen mensen gemobiliseerd. Ook was u verantwoordelijk om vooraan te staan tijdens betogingen en barricades op te richten.

Op 19 april 2017 nam u deel aan een mars in Maracay en moesten u en andere deelnemers weglopen wanneer de Guardia Nacional en de colectivo's de deelnemers hardhandig begonnen aan te pakken. U dook samen met een groep vrienden onder in een appartement van een vrouw. Wanneer jullie later dit appartement verlieten, kwam een privéwagen jullie richting uit. Er stapten drie mannen uit die wapens trokken. Appartementsbewoners zagen dit en begonnen met spullen te gooien naar deze mannen waarop jullie konden ontsnappen.

Op 24 juni 2017 was u van een betoging onderweg naar huis wanneer u door vier mannen in Tupamaro t-shirts op twee motors werd tegengehouden. Eén ervan sloeg u op uw hoofd en nam uw gsm en portefeuille af. Daarna werd u op de grond gegooid, getrapt en bedreigd. U moest stoppen met betogen. Zo niet zou u de gevolgen hiervan dragen. Hierna zijn ze weggereden en schoten ze met een geweer in de lucht. Van deze overval heeft u aangifte gedaan bij de CICPC.

Op 3 juli 2017 was u van uw werk op weg naar huis wanneer u opmerkte dat u door enkele mannen werd gevolgd. U kon hen afschudden doch durfde niet huiswaarts te keren. U reed naar het huis van uw schoonmoeder die u wist te vertellen dat uw vrouw had gebeld en haar zei dat enkele mannen aan de deur van uw huis waren gekomen en hadden geroepen dat u naar buiten moest komen. Hierop had uw echtgenote de politie gebeld. Hierna heeft u iemand naar uw vrouw gestuurd om haar naar haar moeder te brengen. Uw vrouw heeft ook bij de CICPC aangifte gedaan van deze gebeurtenis.

Op 7 juli 2017 ging u naar Colombia waar u begon te werken als verkoper van zoetigheden. Uw vrouw bleef bij haar moeder wonen en uw moeder zei u dat er regelmatig mannen op motorfietsen rond het huis reden.

Op 18 augustus 2018 keerde u terug naar Venezuela om te gaan wonen bij de zus van uw vrouw in Caracas. In Caracas begon u in een passagiersbus te werken met de man van uw schoonzus. De burgerraad begon uw schoonbroer te vragen naar uw identiteit en de redenen waarom u er was. Door deze vragen en het feit dat deze burgerraad nauw samenwerkt met de colectivo's werd u bang en besloot u Venezuela opnieuw te verlaten.

Op 4 september 2019 verliet u per vliegtuig en met uw eigen paspoort Venezuela en de volgende dag kwam u in België aan. U diende hier op 27 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U legt volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, prints van vijf artikels, een kopie van een klacht bij de CICPC dd. 25 juni 2017 en een kopie van een klacht bij de CICPC dd. 4 juli 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient te worden geconcludeerd dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw aangemeten politiek profiel niet aannemelijk heeft gemaakt. Meer bepaald verklaart u op het CGVS dat u binnen "la resistencia" de functie had om mensen in uw wijk te mobiliseren en ze te vertellen wanneer er manifestaties waren, hetgeen u voor 15 à 20 betogingen heeft gedaan (CGVS, p. 12, 13 & 14). Ook was u verantwoordelijk om vooraan te staan tijdens betogingen en barricades op te richten, aldus uzelf (CGVS, p. 11).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u nochtans optekenen dat u geen specifieke functie had binnen de protestbeweging maar dat u wel deelnam aan betogingen (vragenlijst CGVS, punt 3.3). Geconfronteerd met deze verklaring van u op de DVZ stelt u dat het niet echt een specifieke functie was die u had, dat uw functie was om een groep vrienden op te trommelen om mee te betogen, dat er ook nog werd bepaald wie er vooraan, achteraan of op een gebouw ging staan en dat dit geen officiële functies zijn maar een rol (CGVS, p. 13). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Ze bieden immers geen verklaring voor uw summiere uitleg op de DVZ omtrent uw politieke activiteiten, met name uw loutere deelname aan betogingen. Het is zeer vreemd dat u op de DVZ op geen enkele manier vermeld heeft dat u niet louter één van de vele betogers was doch iemand met een voortrekkersrol. Zeker aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw verklaarde problemen zouden zijn veroorzaakt door uw aangemeten politieke activiteiten (CGVS, p. 16, 24 & 25).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u stelt dat na de arrestatie van de twee J. (...) en die de leiders waren van de protestbeweging, C. C. (...) de leiding overnam (CGVS, p. 14 & 15). U verklaart dat C. (...) een select groepje rondom zich had waarmee hij zaken organiseerde doch u kent de namen van deze personen niet (CGVS, p. 15). Deze onwetendheid is zeer opmerkelijk gezien uw aangemeten profiel als mobilisator en iemand met een voortrekkersrol binnen de beweging.

Ook moet worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs heeft van uw lidmaatschap van die beweging en uw deelname aan betogingen (CGVS, p. 15). Uw verklaring dat u geen foto's of beelden van uzelf wilde laten maken omdat er vaak colectivo's waren geïnfiltrerd in de betogingen om na te gaan wie het voortouw nam of wie de "Guardia's" beletten om tot bij de betoging te komen (CGVS, p. 15), verschoont deze totale afwezigheid van tastbaar bewijs niet. Immers, indien er colectivo's zouden zijn geïnfiltrerd, konden ze u herkend hebben en zelfs foto's of beelden van u maken zonder uw medeweten. Bovendien stelt u zelf dat er algemene video's bestaan van de betogingen (CGVS, p. 15). Ook hier had u op kunnen staan.

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u uw op het CGVS aangemeten politiek profiel als mobilisator en voortrekker niet aannemelijk gemaakt.

Zelfs al zou er geloof gehecht kunnen worden aan uw loutere deelname aan een aantal betogingen, dan nog blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, hoewel het Commissariaat-generaal niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering, de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of

sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

De ongeloofwaardigheid van uw aangemeten hoog politiek profiel ondermijnt logischerwijze ook de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen die u als gevolg van deze politieke activiteiten zou hebben ondervonden.

In verband met deze verklaarde problemen an sich moeten bovendien onderstaande opmerkingen worden gemaakt.

Zo moet er gewezen worden op een inconsistentie tussen uw verklaringen omtrent wat er op 19 april 2017 zou zijn gebeurd. Meer bepaald verklaart u op het CGVS dat u die dag met een groep vrienden van een betoging wegliep toen de deelnemers er hardhandig werden aangepakt, dat jullie onderdoken in een appartement, dat er later bij het verlaten van dit appartement een privéwagen jullie richting uitkwam waar drie mannen uitstapten die hun wapens trokken en dat jullie konden weglopen wanneer bewoners van de appartementen spullen naar deze mannen gooiden (CGVS, p. 15 & 16). Op de DVZ daarentegen liet u betreffende die dag enkel optekenen dat u terugkwam van een betoging, dat u werd achtervolgd door de politie die u wilde ontvoeren en dat u door hulp van buurtbewoners bent kunnen ontsnappen (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Ook is de inhoud van de klacht die u heeft ingediend bij de CICPC nadat op 24 juni 2017 vier mannen met t-shirts van de tupamaro - dit is een groep colectivo's - u hadden bestolen, geslagen en bedreigd omwille van uw deelname aan de betogingen (CGVS, p. 16), opmerkelijk. Meer bepaald vermeldt u expliciet in deze klacht dat de daders vier mannen met t-shirts van de tupamaros waren en dat ze wilden dat u ophield met uw steun aan de betogingen (document 4). Aangezien u zelf meermaals stelt dat de colectivo's - en dus ook de tupamaros - banden hebben met de regering en de politie en dat ze net als de politie tegen de betogers zijn (CGVS, p. 11, 15, 16 & 25), is het opmerkelijk dat u de tupamaros in de klacht uitdrukkelijk vermeldt. Nog vreemder is de vaststelling dat u in deze klacht uitdrukkelijk gewag heeft gemaakt van uw steun aan betogingen. Zo maakt u het de Venezolaanse autoriteiten wel heel makkelijk om te weten te komen dat u deelneemt aan betogingen en dus tegen het regime bent.

Bovendien moet in verband met deze klacht worden opgemerkt dat iedereen een aangifte van een misdrijf kan indienen doch dat dit niet betekent dat de aangegeven feiten daadwerkelijk zijn gebeurd. Een aangifte of een klacht an sich heeft dus geen objectieve bewijswaarde.

Tevens zijn uw opeenvolgende verklaringen omtrent de gebeurtenissen op 3 juli 2017 tegenstrijdig. Zo stelt u op het CGVS dat u toen op weg van uw werk naar huis door enkele mannen werd gevolgd die u kon afschudden en dat ze die dag ook naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u (CGVS, p. 16). Wanneer later op het CGVS werd gevraagd of het op 3 juli gewoon een achtervolging was waarbij voor de rest niets is gebeurd, antwoordt u dat ze u hebben gevolgd, dat u niet weet of ze gewapend waren omdat u dat niet heeft gezien en dat ze meteen daarna naar het huis zijn gegaan (CGVS, p. 25). Op de DVZ daarentegen stelt u dat u toen werd achtervolgd en beschoten door colectivo's (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u op de DVZ verklaard heeft dat u toen werd achtervolgd en beschoten door de colectivo's, hult u zich in stilzwijgen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u hierover iets te zeggen heeft, stelt u dat u werd achtervolgd en dat u schoten hoorde doch dat u niet weet of het in de lucht was of tegen u (CGVS, p. 25). Deze post factum verklaring is niet afdoende. Immers, u kon dit reeds opwerpen wanneer u op het CGVS gevraagd werd of er buiten de achtervolging nog iets anders was gebeurd.

Ook moet gewezen op een tegenstrijdigheid in de door uw vrouw neergelegde klacht bij de CICPC nadat mannen naar uw huis zijn gekomen die op zoek waren naar u. Bij de beschrijving van het incident, is geschreven dat het vandaag, met name op 3 juli 2017, is gebeurd (document 4). Echter, deze klacht is opgemaakt op 4 juli 2017.

Tevens zijn uw verklaringen over de reden waarom uw vrouw deze klacht heeft neergelegd, opmerkelijk. Vooreerst is het überhaupt vreemd dat uw vrouw deze klacht heeft ingediend, terwijl u er tegen was omdat u vermoedt dat uw klacht op 25 juni 2017 de reden is dat de colectivo's u op 3 juli thuis kwamen

opzoeken (CGVS, p. 22). Bovendien stelt u dat uw vrouw en haar ouders deze klacht toch indienden om een bewijs te hebben indien men bijvoorbeeld naar een internationale organisatie zou gaan om het aan te kaarten (CGVS, p. 22). Echter, jullie wilden dit incident bij geen enkele internationale organisatie aankaarten (CGVS, p. 22).

In verband met deze klacht van uw vrouw moet ook nogmaals worden opgemerkt dat iedereen een aangifte van een misdrijf kan doen doch dat dit niet betekent dat de aangegeven feiten daadwerkelijk zijn gebeurd.

Ook betreffende de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na uw terugkeer van Colombia naar Venezuela op 18 augustus 2018 moeten verschillende opmerkingen worden gemaakt.

Zo is het gedrag van de burgerraad - ofte consejo comunal - in Caracas na uw terugkeer, opmerkelijk. Zo vroegen ze aan uw schoonbroer en de burens wie u was doch ze vroegen het nooit persoonlijk aan u (CGVS, p. 18 & 19). Aangezien de burgerraad u reeds had opgemerkt in de wijk, konden ze u toen aan u persoonlijk vragen wie u was.

Bovendien blijkt uit uw eigen verklaringen dat het navragen van uw identiteit door de burgerraad niet abnormaal is. Immers, u verklaart zelf dat de burgerraad naar uw identiteit vroegen omdat u er nieuw was en ze van iedereen in de wijk de identiteit wilden kennen (CGVS, p. 18).

Ook moet erop worden gewezen dat u op de DVZ liet optekenen dat na uw terugkeer uw schoonbroer via zijn contacten die hij had bij de overheid, vernam dat ze actief op zoek waren naar u (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS bevestigde u deze verklaring (CGVS, p. 24). Echter, deze verklaring is niet in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat u op 4 september 2018 legaal met uw eigen paspoort en zonder problemen Venezuela per vliegtuig heeft verlaten (CGVS, p. 4 & 18). Immers, wanneer iemand door de autoriteiten gezocht wordt, is het zeer risicovol om met zijn eigen paspoort via een luchthaven – waar identiteitscontroles gehouden worden – Venezuela te verlaten. Geconfronteerd met deze anomalie stelt u dat uw schoonbroer voor uw vertrek heeft rondgevraagd bij de politie of u door hen werd gezocht en of u geseind stond in hun database en dat hij u vertelde dat de autoriteiten niet op zoek waren naar u maar wel de colectivo's (CGVS, p. 24). Echter, deze verklaring dat de autoriteiten niet op zoek waren naar u is helemaal niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere expliciete verklaring op de DVZ dat u door de regering wordt gezocht (vragenlijst CGVS, punt 3.3).

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen in Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt,

moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Immers, uw financiële situatie in Venezuela was naar eigen zeggen goed en u woonde samen met uw vrouw in het huis dat tot op heden eigendom is van uw moeder (CGVS, p. 6 & 9). Bovendien is uw moeder een zelfstandige advocate en werkt uw vader als mekaniker in zijn eigen garage (CGVS, p. 6). Ook verklaart u dat uw ouders uw vrouw en kinderen die nog in Venezuela verbleven toen u in Colombia zat, financieel hielpen (CGVS, p. 7). Bijgevolg zijn uw familieleden in staat om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften. Ook heeft u nog steeds contact met uw moeder en uw vrouw in Venezuela (CGVS, p. 7). Bovendien bent u zelf van vele markten thuis. Zo heeft u in Venezuela al

gewerkt in een fastfoodzaak, in een loods van een klerenwinkel, heeft u gewerkt als chauffeur voor een bedrijf dat bestellingen leverde en kluste u in het weekend of in uw vrije tijd soms bij als mechaniker (CGVS, p. 5). Bovendien heeft u tijdens uw slechts twee weken durende verblijf in Caracas reeds één week gewerkt in een passagiersbus met uw schoonbroer (CGVS, p. 5). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u nog steeds over een effectief netwerk in Venezuela beschikt en zijn er geen concrete aanwijzingen die erop wijzen dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Uw paspoort en uw identiteitskaart bevatten enkel informatie betreffende uw identiteit die niet onmiddellijk ter discussie staat.

In verband met de vijf prints van artikels die handelen over de betogingen in Maracay in april en juni 2017, moet worden vastgesteld dat uw naam hierin nergens wordt vermeld. Bovendien dateren deze artikels van 2017, terwijl de meeste informatie waarop het CGVS zich beroept omtrent de beoordeling van de veiligheidssituatie in Venezuela van recentere datum is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal niet ernstig is in zijn kritiek dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een 'summiere uitleg' zou hebben gegeven over zijn politieke activiteiten, nu het juist de medewerkers op de DVZ waren die hem aanmaanden om kort en bondig te zijn. Verzoeker mocht niet "uitbreiden" omtrent zijn relaas en werd telkens onderbroken met de mededeling dat hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail te vertellen.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistentie in zijn verklaringen over wat er op 19 april 2017 zou zijn gebeurd, laat verzoeker het volgende gelden:

"Hier is duidelijk een en ander misgelopen door de vertaling. immers, het woord "sequestrar" in het Spaans heeft verschillende betekenissen: opsluiten/arresteren OF ontvoeren. Gezien er met 2 verschillende tolken werd gewerkt op de DVZ en het CGVS hebben deze tolken het woord op een andere manier vertaald, waardoor er een tegenstrijdigheid is ontstaan die er helemaal geen is!"

Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing dat de inhoud van de klacht die hij heeft ingediend bij de CICPC opmerkelijk is, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo vreemd aan is?! Verzoekende partij heeft een klacht neergelegd en heeft getracht zo accuraat mogelijk te zijn. Als er haar dan iets overkomt, weet men waar zij de daders moeten zoeken. Het feit dat verwerende partij de klacht van verzoekende partij 'werkwaardig' vindt, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid, authenticiteit en waarachtigheid ervan."

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in de door zijn vrouw neergelegde klacht bij de CICPC, laat verzoeker het volgende gelden:

"Het incident vond effectief plaats op 3 juli 2017 en zij deed ook aangifte op 3 juli 2017, maar verzoekende partij moest de volgende dag - zijde op 4 juli 2017 - terugkeren om een kopie ervan op te halen. Ook hier is er dan ook helemaal geen tegenstrijdigheid."

Waar de commissaris-generaal het in de bestreden beslissing het gegeven dat de overheid actief naar hem op zoek was niet in overeenstemming acht met de vaststelling dat hij op 4 september 2018 legaal met zijn eigen paspoort en zonder problemen Venezuela per vliegtuig heeft verlaten, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoekende partij heeft het land inderdaad legaal kunnen verlaten Zij had immers geen strafblad en stond niet geseind in de luchthaven. Het vormde voor haar aldus geen probleem om legaal het land te verlaten."

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij erg snel en onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van het relaas van verzoekende partij.

Verzoekende partij loopt gevaar in Venezuela en komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus."

Voorts meent verzoeker ten minste in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, nu de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien en de veiligheid voor hem te garanderen. Verzoeker voert aan dat het geweld in Venezuela en de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet kan worden genegeerd en citeert uit een artikel van de New York Times van 22 april 2017.

Ten aanzien van de motieven in de bestreden beslissing over de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela laat verzoeker gelden dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018, waaruit hij vervolgens citeert, een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela. Dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoeker ook uit de laatste gebeurtenissen, waarna hij een aantal persberichten citeert. Hieruit zou blijken dat de mensen wanhopig zijn en sterven van de honger, terwijl hun president koste wat kost

internationale hulp blijft weigeren, dat iedereen die kan, zelfs militairen en politieagenten, vlucht voor zijn leven, en dat meer dan 3,4 miljoen burgers uit wanhoop de vlucht namen naar andere landen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het rapport "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van OHCHR van juni 2018 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2.2. Op 9 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.2.3. Op 10 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties aan het rapport "*Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela – Country Report*" van IACHR van december 2017, het rapport "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van OHCHR van juni 2018 en het rapport "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van OHCHR van juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij sinds maart 2017 protesteerde tegen het regime van president Maduro en actief was in de beweging “*la resistencia*”. Hij zou in april 2017 verantwoordelijk zijn geworden om in zijn wijk mensen te mobiliseren om mee te gaan betogen en om vooraan te staan tijdens betogingen en barricades op te richten. Bij een betoging op 19 april 2017 zou verzoeker hebben kunnen onderduiken in een appartement van een vrouw wanneer deelnemers van de betoging hardhandig werden aangepakt door de *Guardia Nacional* en de *colectivo*'s. Na een betoging op 24 juni 2017 zou verzoeker door vier mannen in *Tupamaro* t-shirts zijn geslagen, geschopt, bestolen en bedreigd. Op 3 juli 2017 zou verzoeker na het werk door enkele mannen gevolgd zijn geweest, doch zou hij hen hebben kunnen afschudden. Diezelfde dag zouden enkele mannen ook al aan zijn huis hebben geroepen dat verzoeker naar buiten moest komen, waarna verzoekers vrouw de politie had gebeld. Op 7 juli 2017 zou verzoeker naar Colombia zijn vertrokken en op 18 augustus 2018 zou hij naar Venezuela zijn teruggekeerd, waar hij bij de zus van zijn vrouw zou hebben verbleven. Omdat de burgerraad aan zijn schoonbroer vragen begon te stellen over zijn identiteit en de reden van zijn verblijf, zou verzoeker op 4 september 2018 Venezuela opnieuw verlaten hebben, ditmaal naar België, waar hij op 5 september 2018 aankwam.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) hij het door hem aangemeten politiek profiel niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) hij bij de DVZ nog liet optekenen dat hij geen specifieke functie had binnen de protestbeweging en louter deelnam aan betogingen, (ii) hij de namen van de personen rond de leider van de protestbeweging niet kende, en (iii) hij geen enkel bewijs heeft van zijn lidmaatschap van die beweging en zijn deelname aan betogingen, omdat (B) het loutere feit dat hij in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaat om erkend te worden als vluchteling, en omdat (C) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen in Venezuela, nu (i) zijn verklaringen over wat er op 19 april 2017 zou zijn gebeurd inconsistent zijn, (ii) de inhoud van de klacht die hij bij de CICPC heeft ingediend opmerkelijk is, (iii) een aangifte of een klacht *an sich* geen objectieve bewijswaarde heeft, (iv) zijn opeenvolgende verklaringen over de gebeurtenissen op 3 juli 2017 tegenstrijdig zijn, (v) er een tegenstrijdigheid is in de door zijn vrouw bij de CICPC neergelegde klacht, (vi) zijn verklaringen over de reden waarom zijn vrouw deze klacht heeft neergelegd opmerkelijk zijn, (vii) het gedrag van de burgerraad na zijn terugkeer van Colombia opmerkelijk is, en (viii) zijn verklaring dat de overheid actief naar hem op zoek was niet in overeenstemming is met de vaststelling dat hij op 4 september 2018 legaal met zijn eigen paspoort en zonder problemen Venezuela per vliegtuig heeft verlaten.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure ter staving van de door hem aangevoerde problemen in Venezuela slechts een fotokopie van een klacht die hij op 25 juni 2017 bij de CICPC heeft ingediend, een fotokopie van een klacht die zijn vrouw op 4 juli 2017 bij de CICPC heeft ingediend en vijf prints van persartikels die handelen over de betogingen in Maracay in april en juni 2017 neerlegt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, map met ‘documenten’).

Wat betreft de klachten, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat iedereen een aangifte van een misdrijf kan doen en dat dit niet betekent dat de in de aangifte aangegeven feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, zodat de voorgelegde klachten geen objectieve bewijswaarde hebben. Bovendien wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de inhoud van de door verzoeker bij de CICPC ingediende klacht nadat hij op 24 juni 2017 door vier mannen zou zijn bestolen, geslagen en bedreigd opmerkelijk zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Meer bepaald vermeldt u expliciet in deze klacht dat de daders vier mannen met t-shirts van de tupamaros waren en dat ze wilden dat u ophield met uw steun aan de betogingen (document 4). Aangezien u zelf meermaals stelt dat de colectivo's - en dus ook de tupamaros - banden hebben met de regering en de politie en dat ze net als de politie tegen de betogers zijn (CGVS, p. 11, 15, 16 & 25), is het opmerkelijk dat u de tupamaros in de klacht uitdrukkelijk vermeldt. Nog vreemder is de vaststelling dat u in deze klacht uitdrukkelijk gewag heeft gemaakt van uw steun aan betogingen. Zo maakt u het de Venezolaanse autoriteiten wel heel makkelijk om te weten te komen dat u deelneemt aan betogingen en dus tegen het regime bent.”

Door in het verzoekschrift te opperen dat hij heeft getracht zo accuraat mogelijk te zijn en dat hij niet begrijpt wat hier zo vreemd aan is, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of

te ontkrachten en lijkt hij eerder aan te geven de problemen van opposanten met de overheid in zijn land niet goed te kunnen inschatten, wat de geloofwaardigheid van zijn persoonlijke vrees voor vervolging en het door hem aangemeten politiek profiel uiteraard niet ten goede komt.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden gewezen op de volgende tegenstrijdigheid in de door verzoekers vrouw bij de CICPC ingediende klacht:

"Bij de beschrijving van het incident, is geschreven dat het vandaag, met name op 3 juli 2017, is gebeurd (document 4). Echter, deze klacht is opgemaakt op 4 juli 2017."

Waar verzoeker stelt dat zijn vrouw op 3 juli 2017 aangifte deed, maar op 4 juli 2017 moest terugkeren om een kopie ervan op te halen, beperkt hij zich tot het geven van een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, zonder de vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Wanneer hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangespoord werd te vertellen wat er was gebeurd nadat zijn vrouw aangifte had gedaan, heeft verzoeker op geen enkel moment gewag gemaakt van het gegeven dat zijn vrouw de dag nadien is moeten teruggaan naar de CICPC (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Hoe dan ook is het weinig aannemelijk dat de kopie van de aangifte, zelfs al werd deze pas een dag na de aangifte opgehaald, een andere datum vermeld dan deze van de aangifte zelf.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief inzake de door zijn vrouw bij de CICPC ingediende klacht volledig ongemoeid laat:

"Tevens zijn uw verklaringen over de reden waarom uw vrouw deze klacht heeft neergelegd, opmerkelijk. Vooreerst is het überhaupt vreemd dat uw vrouw deze klacht heeft ingediend, terwijl u er tegen was omdat u vermoedt dat uw klacht op 25 juni 2017 de reden is dat de colectivo's u op 3 juli thuis kwamen opzoeken (CGVS, p. 22). Bovendien stelt u dat uw vrouw en haar ouders deze klacht toch indienden om een bewijs te hebben indien men bijvoorbeeld naar een internationale organisatie zou gaan om het aan te kaarten (CGVS, p. 22). Echter, jullie wilden dit incident bij geen enkele internationale organisatie aankaarten (CGVS, p. 22)."

Ten slotte betreffen de voorgaande stukken slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een relatieve bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft de persartikels die handelen over de betogingen in Maracay in april en juni 2017, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoekers naam hierin niet wordt vermeld. Deze kunnen dan ook noch verzoekers problemen, noch het door hem aangemeten politiek profiel aantonen.

Verder legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure nog zijn paspoort en zijn identiteitskaart neer. Deze documenten bevatten enkel informatie over zijn identiteit, die niet ter discussie staat. Zij kunnen noch verzoekers problemen, noch het door hem aangemeten politiek profiel aantonen.

Gezien de voorgaande vaststellingen en redenen, oordeelt de Raad dat verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde problemen die hij in Venezuela heeft gekend. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker het door hem aangemeten politiek profiel niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen binnen de beweging *"la resistencia"* de functie hebben gehad om mensen in zijn wijk te mobiliseren en ze te vertellen wanneer er manifestaties waren en verantwoordelijk zijn geweest om vooraan te staan tijdens betogingen en barricades op te richten (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-14). Hoewel hij in zijn functie voor zo'n 15 à 20 betogingen mensen zou hebben gemobiliseerd, brengt verzoeker geen enkel bewijs bij van zijn lidmaatschap van de beweging *"la resistencia"*, noch van zijn deelname aan betogingen. Bovendien wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u nochtans optekenen dat u geen specifieke functie had binnen de protestbeweging maar dat u wel deelnam aan betogingen (vragenlijst CGVS, punt 3.3). Geconfronteerd met deze verklaring van u op de DVZ stelt u dat het niet echt een specifieke functie was die u had, dat uw functie was om een groep vrienden op te trommelen om mee te betogen, dat er ook nog werd bepaald wie er vooraan, achteraan of op een gebouw ging staan en dat dit geen officiële functies zijn maar een rol (CGVS, p. 13). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Ze bieden immers geen verklaring voor uw summiere uitleg op de DVZ omtrent uw politieke activiteiten, met name uw loutere deelname aan betogingen. Het is zeer vreemd dat u op de DVZ op geen enkele manier vermeld heeft

dat u niet louter één van de vele betogers was doch iemand met een voortrekkersrol. Zeker aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw verklaarde problemen zouden zijn veroorzaakt door uw aangemeten politieke activiteiten (CGVS, p. 16, 24 & 25)."

Verzoeker acht deze kritiek niet ernstig en voert aan dat de medewerkers op de DVZ hem aanmaanden om kort en bondig te zijn en hem niet lieten uitweiden over zijn relaas en hem telkens onderbraken met de mededeling dat hij op het CGVS voldoende tijd zou hebben om alles in detail te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag evenwel worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 17, vragenlijst, p. 1). Dat verzoeker, gevraagd of hij actief was in een organisatie en wat zijn functie daarbij was, wel opgaf te hebben deelgenomen aan betogingen en geen specifieke functie te hebben gehad binnen de beweging "*la resistencia*", doch naliet te vermelden dat hij ook mensen mobiliseerde om mee te betogen en dat hij tijdens de betogingen mee vooraan stond en barricades oprichtte, wat verdergaand is dan louter deelnemen aan betogingen en zijn kansen op internationale bescherming verhoogt, kan de Raad niet overtuigen. Waar verzoeker stelt dat de medewerkers op de DVZ hem telkens onderbraken, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad wijst er tevens op dat als verzoeker van mening is dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om zijn vluchtrelaas uit de doeken te doen, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten, niettegenstaande hem op het einde nog de vraag gesteld werd of hij iets wilde toevoegen, een vraag die hij ontkennend beantwoordde (adm. doss., stuk 17, vragenlijst, p. 2).

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende gewezen:

"Bovendien moet worden opgemerkt dat u stelt dat na de arrestatie van de twee J. (...) en die de leiders waren van de protestbeweging, C. C. (...) de leiding overnam (CGVS, p. 14 & 15). U verklaart dat C. (...) een select groepje rondom zich had waarmee hij zaken organiseerde doch u kent de namen van deze personen niet (CGVS, p. 15). Deze onwetendheid is zeer opmerkelijk gezien uw aangemeten profiel als mobilisator en iemand met een voortrekkersrol binnen de beweging."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij binnen de beweging "*la resistencia*" de functie had om mensen in zijn wijk te mobiliseren en ze te vertellen wanneer er manifestaties waren en verantwoordelijk was om vooraan te staan tijdens betogingen en barricades op te richten. De ongeloofwaardigheid van het politieke profiel dat verzoeker zichzelf aangemeten heeft, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van de problemen die hij beweert hierdoor te hebben ondervonden.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen, blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat zijn verklaringen over wat er op 19 april 2017 zou zijn gebeurd inconsistent zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Meer bepaald verklaart u op het CGVS dat u die dag met een groep vrienden van een betoging wegliep toen de deelnemers er hardhandig werden aangepakt, dat jullie onderdoken in een appartement, dat er later bij het verlaten van dit appartement een privéwagen jullie richting uitkwam waar drie mannen uitstapten die hun wapens trokken en dat jullie konden weglopen wanneer bewoners van de appartementen spullen naar deze mannen gooiden (CGVS, p. 15 & 16). Op de DVZ daarentegen liet u betreffende die dag enkel optekenen dat u terugkwam van een betoging, dat u werd achtervolgd door de politie die u wilde ontvoeren en dat u door hulp van buurtbewoners bent kunnen ontsnappen (vragenlijst CGVS, punt 3.5)."

Door in het verzoekschrift louter te suggereren dat er iets misgelopen zou zijn bij het vertalen van het Spaanse woord "*sequestrar*", dat zowel ontvoeren als opsluiten zou betekenen, gaat verzoeker voorbij aan de essentie van de voorgaande motieven, met name dat hij op het CGVS verklaarde dat hij de dag van de betoging onderdook in een appartement van een vrouw en pas later, bij het verlaten van het

appartement, bedreigd werd door en kon ontsnappen van gewapende mannen die uit een privéwagen stapten, terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat hij toen hij terugkwam van een betoging werd achtervolgd door en is kunnen ontsnappen aan de politie.

Daarbij komt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de gebeurtenissen van 3 juli 2017:

“Zo stelt u op het CGVS dat u toen op weg van uw werk naar huis door enkele mannen werd gevolgd die u kon afschudden en dat ze die dag ook naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u (CGVS, p. 16). Wanneer later op het CGVS werd gevraagd of het op 3 juli gewoon een achtervolging was waarbij voor de rest niets is gebeurd, antwoordt u dat ze u hebben gevolgd, dat u niet weet of ze gewapend waren omdat u dat niet heeft gezien en dat ze meteen daarna naar het huis zijn gegaan (CGVS, p. 25). Op de DVZ daarentegen stelt u dat u toen werd achtervolgd en beschoten door colectivo's (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u op de DVZ verklaard heeft dat u toen werd achtervolgd en beschoten door de colectivo's, hult u zich in stilzwijgen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u hierover iets te zeggen heeft, stelt u dat u werd achtervolgd en dat u schoten hoorde doch dat u niet weet of het in de lucht was of tegen u (CGVS, p. 25). Deze post factum verklaring is niet afdoende. Immers, u kon dit reeds opwerpen wanneer u op het CGVS gevraagd werd of er buiten de achtervolging nog iets anders was gebeurd.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ook over de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na verzoekers terugkeer uit Colombia naar Venezuela maakt de commissaris-generaal enkele terechte opmerkingen, die verzoeker volledig ongemoeid laat:

“Zo is het gedrag van de burgerraad - ofte consejo comunal - in Caracas na uw terugkeer, opmerkelijk. Zo vroegen ze aan uw schoonbroer en de burens wie u was doch ze vroegen het nooit persoonlijk aan u (CGVS, p. 18 & 19). Aangezien de burgerraad u reeds had opgemerkt in de wijk, konden ze u toen (...) persoonlijk vragen wie u was.

Bovendien blijkt uit uw eigen verklaringen dat het navragen van uw identiteit door de burgerraad niet abnormaal is. Immers, u verklaart zelf dat de burgerraad naar uw identiteit vroegen omdat u er nieuw was en ze van iedereen in de wijk de identiteit wilden kennen (CGVS, p. 18).”

Dat verzoeker omwille van de vragen die de burgerraad aan zijn schoonbroer stelde over zijn identiteit en redenen van zijn verblijf besloot zijn land (opnieuw) te verlaten, is dan ook weinig aannemelijk.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende gewezen:

“Ook moet erop worden gewezen dat u op de DVZ liet optekenen dat na uw terugkeer uw schoonbroer via zijn contacten die hij had bij de overheid, vernam dat ze actief op zoek waren naar u (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS bevestigde u deze verklaring (CGVS, p. 24). Echter, deze verklaring is niet in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat u op 4 september 2018 legaal met uw eigen paspoort en zonder problemen Venezuela per vliegtuig heeft verlaten (CGVS, p. 4 & 18). Immers, wanneer iemand door de autoriteiten gezocht wordt, is het zeer risicovol om met zijn eigen paspoort via een luchthaven - waar identiteitscontroles gehouden worden - Venezuela te verlaten. Geconfronteerd met deze anomalie stelt u dat uw schoonbroer voor uw vertrek heeft rondgevraagd bij de politie of u door hen werd gezocht en of u geseind stond in hun database en dat hij u vertelde dat de autoriteiten niet op zoek waren naar u maar wel de colectivo's (CGVS, p. 24). Echter, deze verklaring dat de autoriteiten niet op zoek waren naar u is helemaal niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere expliciete verklaring op de DVZ dat u door de regering wordt gezocht (vragenlijst CGVS, punt 3.3).”

Door louter te bevestigen dat hij zijn land legaal verlaten heeft en te stellen dat hij geen strafblad heeft en niet geseind stond in de luchthaven, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen is ook de Raad van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen die aan de basis van zijn vlucht uit Venezuela zouden hebben gelegen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten slotte laat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief nog ongemoeid:

“Zelfs al zou er geloof gehecht kunnen worden aan uw loutere deelname aan een aantal betogingen, dan nog blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, hoewel het Commissariaat-generaal niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering, de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij,

zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten."

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit een rapport dat hij bij zijn verzoekschrift voegt en uit persartikels waaraan hij in het verzoekschrift refereert, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota's. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zou hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoekers verklaringen evenwel blijken dat hij medische problemen heeft, laat staan dat hem op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden het volgende overwogen:

"Immers, uw financiële situatie in Venezuela was naar eigen zeggen goed en u woonde samen met uw vrouw in het huis dat tot op heden eigendom is van uw moeder (CGVS, p. 6 & 9). Bovendien is uw moeder een zelfstandige advocate en werkt uw vader als mekaniker in zijn eigen garage (CGVS, p. 6). Ook verklaart u dat uw ouders uw vrouw en kinderen die nog in Venezuela verbleven toen u in Colombia zat, financieel hielpen (CGVS, p. 7). Bijgevolg zijn uw familieleden in staat om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften. Ook heeft u nog steeds contact met uw moeder en uw vrouw in Venezuela (CGVS, p. 7). Bovendien bent u zelf van vele markten thuis. Zo heeft u in Venezuela al gewerkt in een fastfoodzaak, in een loods van een klerenwinkel, heeft u gewerkt als chauffeur voor een

bedrijf dat bestellingen leverde en kluste u in het weekend of in uw vrije tijd soms bij als mechaniker (CGVS, p. 5). Bovendien heeft u tijdens uw slechts twee weken durende verblijf in Caracas reeds één week gewerkt in een passagiersbus met uw schoonbroer (CGVS, p. 5). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u nog steeds over een effectief netwerk in Venezuela beschikt en zijn er geen concrete aanwijzingen die erop wijzen dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij van 9 januari 2020 wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij van 9 januari 2020 wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota’s niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en

heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN